

Nr 198.

Av fröken Wetterström m. fl., angående rätt till full tjänstepension för vissa telegrafexpeditörer.

Under åren 1916—1921 antogs ett mycket stort antal telegrafexpeditörer såsom extra tjänstemän i telegrafverket.

Den stora arbetsbelastningen under dessa år minskade mycket starkt under de följande åren, bl. a. därför att morsetelegrafien började utbytas mot teletype och teleprinter.

På grund härav skedde inga nyanställningar förrän 1936. En annan följd var att befordran till extra ordinarie tjänsteman inte kom att ske förrän 1935. Berörda grupp kom därför under ekonomiskt betungande omständigheter. Den s. k. reseskyldigheten, som härigenom kom att utsträckas under en lång följd av år, kom också att verka starkt förslitande såväl på den psykiska som på den fysiska hälsan.

Då vid denna tid extra tjänstemän icke hade rätt att tillgodoräkna sig full tjänstetid för sin pensionering utan endast $\frac{2}{3}$ därav, kom den ordinarie utnämningen i en del fall, nämligen då befattningshavaren förtids- eller sjukpensionerades, att innebära en försämrad pension. Enligt vår mening bör detta förhållande korrigeras så att vederbörande i varje fall får någon förbättring.

Då det sammanlagt icke torde komma att röra sig om mer än ett 50-tal befattningshavare, komma kostnaderna för en dylik förbättring icke att bli synnerligen stora. En lämplig väg härtill synes oss vara, att kravet på 30 tjänsteår för erhållande av full tjänstepension eftergives för ifrågakvarande grupp. För vår del anse vi, att gränsen bör sänkas till 25 tjänsteår.

Under hänvisning till det ovan anförda hemställa vi,

att riksdagen måtte besluta att telegrafexpeditörer, som antogs i telegrafverkets tjänst 1916—1921 och som år 1935 ej innehade ordinarie tjänst i antagningslönegraden (nuvarande 15:de lönegraden) måtte få räkna full tjänstepension vid 25 tjänsteår.

Stockholm den 24 januari 1952.

Karin Wetterström.

Brita Elmén.

Folke Kyling.